

Naar Specialistnævnets Medlemmer og dettes Række af tilforordnede Speciallæger udnævnes af Sundhedsstyrelsen, tillader man sig at forudsætte, at denne vil tage skyldigt Hensyn til bestaaende Lægeorganisationers Ønsker om, hvilke Personer disse maatte anse for bedst egnede til paagældende Hverv.

Under saadanne Forhold tør man betragte dette som „et kollegialt Ombud“, der ikke honoreres.

I Henhold til ovenstaaende skal Den almindelige danske Lægeforening tillade sig at foreslaa § 4, 1ste Stykke, affattet saaledes:

„En Læge maa ikke uden særlig Tilladelse betegne sig som Speciallæge. Det fastsættes for 5 Aar ad Gangen af Indenrigsministeren efter Erklæring fra nedennævnte Specialistnævn, indenfor hvilke Grene af Lægevidenskaben Læger kan opnaa Tilladelse til at betegne sig som Speciallæger, og paa hvilke Vilkaar saadan Ret kan opnaas. Tilladelsen meddeles efter Indstilling af Specialistnævnet af Sundhedsstyrelsen, der herom udsteder offentlig Bekendtgørelse.“

Som nyt Stk. 2:

„Der oprettes ved Sundhedsstyrelsens Foranstaltning et Specialistnævn, bestaaende af 6 Medlemmer, nemlig et Medlem af det lægevidenskabelige Fakultet, der skal være Lærer i en praktisk Disciplin, en praktiserende Speciallæge, en Hospitalsoverlæge, en praktiserende Læge i København, en praktiserende Læge i Provinsen med Landpraksis og en Repræsentant for de unge, endnu ikke nedsatte Læger. Til at vejlede Nævnet ved Bedømmelsen af Ansøgningerne udpeger Sundhedsstyrelsen 2 Speciallæger indenfor hvert anerkendt Speciale. Nævnets Forretningsorden fastsættes ved en Instruks. Nævnets Medlemmer og tilforordnede er ulønnede, dog udreder Sundhedsstyrelsen udenbysboende Rejsegodtgørelse.“

Ved den her foreslaaede Ordning bevares i Realiteten den gældende Specialistordning, for saa vidt angaar dens Udførelse i Praksis, og der foretages kun den Ændring, som er en Følge af Loven, at Specialistnævnets Afgørelse underlægges offentlig Myndighed, Indenrigsminister og Sundhedsstyrelse.

I Henhold til, hvad der er bemærket i en trykt Henvendelse, som Den almindelige danske Lægeforening senere skal tillade sig at overrække Landstingsudvalget, skal vi meget henstille, at det af Folketinget som sidste Punktum i § 4, Stk. 1, indsatte udgaar. Bestemmelsen bringer en Løshed ind i en ellers fastbygget Ordning, som let kan give Anledning til Uretfærdighed, og ved de af os ovenfor foreslaaede Regler for Anerkendelse er der formentlig taget fornødent Hensyn til, at Ordningen ligesom nu kan besidde en vis Elasticitet.

Til foreliggende Lovforslags § 4, Stk. 2, skal vi henstille, at dettes 2det Punktum udgaar.

Herved bliver Ordningen i Overensstemmelse med det nu bestaaende (jfr. Tandlægelovens paa Basis af Medicinalkommissionens enstemmige Forslag affattede § 2) og konform med, hvad der foreslaas gældende for Læger for alt andet under Speciallægevirksomhed henhørende.

En Læge maa efter Lovforslaget ikke uden særlig Tilladelse betegne sig som særlig kyndig i en Gren af Lægevidenskaben, men han har i øvrigt Ret til under Ansvar at udøve Lægegerning paa Specialistomraader i den Udstrækning, som hans Samvittighed tilsiger ham at kunne paatage sig det. Saadanne Overvejelser og Afgørelser er stadig forekommende og uundgaelige under Lægers Udøvelse af deres Gerning, og det ligger jo ogsaa i Forholdenes Natur, at den almindelige praktiserende Læge er nødt til at behandle Øjen-, Øre- eller Underlivssygdomme, ja, at foretage endog farlige operative Indgreb, hvor der ikke er specialkyndig Kollega for Haanden.

Det forekommer derfor ganske inkonsekvent at udskille Omraadet Tandsygdomme som saa farligt, at disses Behandling aldeles ikke maa foretages af Læger. Paa Landet, hvor der kan være Vanskelighed for en Patient at komme til en Tandlæge, synes det ganske urimeligt, at Lægen kun har Tilladelse til at behandle den syge Tand med at trække den ud, medens han ikke maa søge at bevare den ved konservativ Tandbehandling, ikke en Gang af rent foreløbig Art. Da der til egentlig Tandlægevirksomhed fordres en speciel Teknik og en kostbar Installation, er der tilmed ingen som helst Fare for, at Lægen i større Udstrækning skulde indlade sig paa at foretage Tandbehandlinger, som han ikke beher-